

Valahol szeptember idusa körül lehetett. Szünet volt.

Még akkor is az új elosztáson zsörtölődtem hiszen az osztályt két részre szedték.

A mat.1-es csoportba tartozott az osztály 2/3-a és a mat.2-be az az egy néhány diák, aki a nyolcadik évfolyam végén teljesen meg volt róla győződve, hogy az enyhén kifogásolható matematika érdemjegye nem lesz kihatással a jövőjére.

Még frusztrálóbbá tette a helyzetet az a tény, hogy az évfolyam B osztályában is ugyanez a folyamat ment végbe így tevődött össze egy A/B „osztály” azokból a nebulókból, akik nem igazán konyítottak a számtanhoz.

Nem volt ínyemre az összeverbuválódott csapatra vonatkozó „a hülyék elnevezés se”

Kisvártatva megszólalt a jól ismert csengő hangja,

Mikor a falon lévő hangos szerkezet végre elhallgatott, leugrottam a padról, ahol az elmúlt negyedórát töltöttem és a többiekével teljesen ellentétet képező nyugodt arccal hátra battyogtam egy a tanári asztaltól kellő távolságba lévő, de nem hivalkodóan messze eső tehát mondhatjuk úgy, hogy egy számomra a dolgozat írásának idejéig rettentő szimpatikusnak vélt asztalhoz majd kényelmesen és legfőképpen, ha lehet így fogalmazni „biztonságosan” elhelyezkedtem mögötte.

A hely a tátongó üres folyosóra is kiváló „panorámát” biztosított, ami megerősített abban, hogy a tanárnő még várat magára így bármiféle nagyobb aggodalom nélkül húztam elő azt a precízen meghajtott fehér kis lapocskát, amihez a tudásomhoz mérten vagy négy jeggyel jobb kimenetelt fűztem reményül.

Érdekes módon némi büszkeség fogott el a lapra tekintve mert a miniatűr képletek le skribálása majdhogynem annyi időt vett igénybe, hogy azalatt enyhe túlzással bár de akár még meg is tanulhattam volna.

Mivel a szépírás nem erősségem főleg hogyha azt puszkának szánt betűméretben kell produkálni és mindenképp jól olvashatónak is kell lennie.

Valahogy a 100. se sikerült csak épp, hogy tűrhetően és pont emiatt a rengeteg erre fecsérélt idő miatt tartottam kiemelkedőnek, mert itt mindent megtettem a matematika dolgozat sikerének ügyében. Legalábbis majdnem.

Végre befutott a matematika tanár is egy halomnyi lappal a kezében, amiket gyorsan el is kezdett szétszítani sűrű bocsánatkérések és magyarázkodások közepette.

Persze nem volt olyan jelentékeny dolog csak a kelleténél egy kissé hosszabbra nyúlt tanári értekezlet, de a tanárnő minden apró „kihágásért” -ha lehet ezt az esetet így nevezni- felelősnek érezte magát.

Alapvetően is elég furcsa volt teljesen ellenment a többi pedagógus által felállított „tanár képpel”, néha már zavaróan is.

Például: elnézte az óráról való késéseket, az órán való evés, ivást, lehetett vele beszélni egy dolgozat elhalasztásának ügyében vagy épp, ha javító dolgozatot akart írni az illető ezenkívül ő volt az iskola egyetlen tanára, aki a dolgozataiban az érettségi alapján pontozott, úgyhogy akiket egyáltalán nem érdekelt a matematika, azoknak sem tűnt nehéznek egy számonkérés alkalmával összekaparni 25%-ot és ebből eredeztethetően voltak már frusztrálóan kedves szokásai is minthogy, ha az ember kikéredzkedett mosdóba az óráján egyszer sem mulasztotta el megkérdezni, hogy az illető rosszul van-e így szükség van-e arra, hogy elkísérje a mellékhelysége de engem jobban zavart, hogy szeptember óta egyetlen órán sem mulasztotta el azt ecsetelni, hogy nekünk mennyire rosszul eshet, hogy abba a csoportba kerültünk akiket „a hülyék”-ként bélyegeznek meg, de nem kell aggódnunk mert az ő által tanított osztályai között aligha akad olyan tanuló aki 3-asra vagy annál rosszabbra érettségizett volna le.

Ezek a biztató jövővel kecsegtető monológok hallgatása közben gyakran elmélkedtem azon, hogy vajon nem csak magát próbálja meg meggyőzni több kevesebb sikerrel arról, hogy nem vagyunk akkora tufák a matekhoz, mint mondják és végül ez is egy sikeres osztály lesz, ahol a tanulók fele természetesen mérnöki karra fog felvételizni a majdhogynem hibátlan számtan érettségijével.

De volt egy erős sejtésem, hogy ezen az órán el fog maradni a hegyibeszéd, szeptember óta először mert az osztály most fogja megírni a tanév első matek dogáját.

Ez az a pont amikor a majom a vízbe ugrik ténylegesen, amikor egy tanár a diák szemében végső elbírálásra kerül aszerint, hogy milyen nehézségű feladatokat rak bele a dolgozatba és a legfontosabb, hogy lehet-e és ha lehet mennyire nehéz puskázni az illetőnél.

Vizont ez alkalommal bírálódik el a diák is a tanár szemében, hogy hogyan veszi az akadályt és végül milyen pontszámot ér el, ami szerint a pedagógus bekegategorizálja őt a többi diáktársával együtt.

Szóval valójában itt dől el minden, ami a két sokszor „szembenálló fél” viszonyát meg fogja határozni hát, ha nem is az érettségiig vagy az évvégi bizonyítvány osztásig, de az első nagyobb szünetig biztos.

Így hát el lehet mondani, hogy az első megmérkőztetés során, aminek nagy befolyása lesz a későbbiekre, illegális segédeszközöz használomni enyhén merész lépés, de persze mindent a jó első benyomás érdekében.

Szóval mire a tanárnő már az én padsoromnál tartott a dolgozatok szétszortírozásával gyorsan de ügyelve a feltűnőség mentességére zsebre vágtam a puskát és egy nagy mosollyal fogadtam a bal jósló lappal a padom elé lépő tanárt majd illedelmesen megköszöntem a papírt, amit nekem adott és lefordítva a padra helyeztem a matektanár utasítása szerint mely úgy szólt, hogy a munka csak akkor kezdhető meg amikor már minden diák kapott lapot.

Majd amint ez a pillanat eljött mohón felfordítottam a lapot és reménykedtem, hogy a megfelelő képleteket írtam ki az immáron a zsebbemből a combomra helyezett lapra, de a papír másik fele csak döbbenetet hordozott ugyanis ugyanolyan fehér volt, mint a dolgozat másik fele egyetlen egy betű vagy szám nélkül.

Bár a problémának nem kellett nagy feneket keríteni mert a tanár már serényen körmölte is az első feladatot a táblára ezt az ötletét miszerint nem a lapra nyomtatja ki a feladatokat, hanem a táblára írja őket fel teljesen hátat fordítva a csoportnak nagy megkönnyebbüléssel nyugtáztam hisz a puskázás így még egyszerűbb és kézenfekvőbb alternatívának tűnt, ha esetleg a feladat túl nehéznek bizonyult a saját kútfőből való megíráshoz.

Ezt a többiek is konstatálták, úgyhogy valahányszor a tanárnő hátat fordított halk morajlás csapott fel a teremben, ami az újabb fordulást követően síri csöndé halkult el egy pillanat alatt.

Én is a leghasznosabban használtam ki azt az időt amíg a kréta csikorgását hallottam a táblán majd amint ez elhalt és ezt a tanári asztal irányából érkező óvva intések és figyelem felhívások követték vagy csak a terem egyszerű körbe pásztázása tanári részről az azonos nevű szoborhoz hasonlóan „a gondolkodó” pózába vágtam magam és vártam míg újra alkalmam adódik a pad alá tekinteni persze „kizárólag” csak „megerősítési” céllal, hogy egy elő ellenőrzést csináljak a feladataim sikerességének kapcsán.

Ez az első 10-15 percben egy remekül bevált technika volt, de egyszer csak megtelt a tábla és már nem akadt több felírandó feladat.

Így a tanárnő most már kizárólag az osztály „ügyeskedéseire” tudott koncentrálni

ezért kicsit bántam is, hogy minden megoldásom kétszer is leellenőriztem eddig mert így csak a 3. feladatnál tartottam.

Hosszú percekig fixiroztam a falat, ez egy mondhatni jól bevált szokásom akár 20 percig is tudtam egyhelybe ülni egy ilyen szituációban a tollam felemelése nélkül és eddig mindig jött valahonnan egy apró segítség valaki pont úgy tartotta a lapját vagy a feladatait már befejező padtársam szépen elkezdte lesúgdosni a fülembe a megoldásokat.

De ez most más volt.

A velem összekerült osztálytársaim zömét nem nevezném a barátaimnak, akik viszont azok voltak mind a mat.1-be kerültek, a B-sék közül pedig senkihez még hozzá se mertem szólni.

Mikor ezeket mind feldolgoztam és elfogadtam azt a tényt, hogy a „csoda”, ami eddig mindig kihúzott a csávából most nem fog megsegíteni és ennek a teremnek a falát nem is találtam annyira érdekesnek, hogy több időt töltsék el a bámulásával, úgyhogy az órán levő másodpercmutató aggasztóan gyors menetét figyeltem egyre nagyobb feszültséggel.

Majd a percmutató is mozdult egyet és ezzel kezdetét vette az óra utolsó 15 perce.

Ennyi időm maradt az érdemjegyem javítására és még inkább „érdemtelenné” tételére.

Nem mondanám, hogy nem féltem, hogy nem vert ki a víz, hogy nem voltam ideges, hogy nem remegő kézzel írtam le mindent ezután, amit a lehető legfeltűnésmentesebben próbáltam meg a lapból kiolvasni.

A hármas feladatot kihagytam igazság szerint meg se próbáltam megcsinálni pedig lehet, hogy megtudtam volna csak már annyit ültem felette az elmúlt körülbelül 20 percben, megpróbálva én magam bármiféle segítség nélkül megoldani sikertelenül, hogy elegendő lett a feladat újból és újból való elolvasásából.

Tehát a 4-es feladat jött, veszélyes, fáradalmas és legfőképp sok időt felemészítő tevékenységemnek köszönhetően végül csak összeállt egy helyesnek tűnő példa.

Az idő felgyorsult ezzel párhuzamosan az idegesség is nőtt bennem, nem egyszer éreztem a rám irányuló gyanakvó pedagógus tekintetet.

Az fokozódott izgalomtól romlott a teljesítő képességem elteltek hosszú másodpercek, hogy csak néztem a pad alá majd amikor újból felemeltem a tekintetem elfelejtettem megjegyezni azt a képletet, amit kikerestem vagy azt is elfelejtettem, hogy mit is kerestem egyáltalán.

Az idő vészesen fogyott eltűnt a tér, kiszorította az idő.

Csak én maradtam meg a rám egyre gyakrabban tekintető matematikatanár.

Végre sikerült, kész voltam az 5. az utolsó példával is de ekkor a nagy megkönnyebbülés közepette jött a hirtelen fejembe hasító gondolat, hogy ha eddig minden jól ment miért ne próbálkozhatnék meg a kihagyott 3. feladattal is lehet, hogy még időm is lenne befejezni. Amint ezt végig gondoltam már nem mérlegeltem sokat csak lehajtottam a fejem, hogy megkeressem a megfelelő képletet a 3-as feladathoz. Egy pillanatnál is rövidebb idő alatt történt. Amint a szemem ismét a lapról a pad alá indult meg egyszerre sietős lépteget hallottam és tudtam, hibát követtem el.

A réműlettől a puskát behajítottam a padba és ijedten néztem a felém tornyosuló pedagógusi sziluettre, aki most lehajolt és kirántotta a padból az előbb odadobott apróra hajtott papírt.

A tőlem balra, de kicsit hátrább ülő B-s fiúk egymást túlharsogva kérdezték a tanárnőt, hogy puska-e és ha igen ugye meg lesz a kellő szankció érte, de választ egyelőre nem kaptak.

Bármiféle alibit kitalálni esélyem és időm se volt mert ugyanazzal a tollal írt ugyanolyan ronda -de „legalább jellegzetes- írás volt a lapocskán, mint az előttem heverő dolgozaton és a tanárő amint átfutotta gyorsan a képleteket, amik a papíroson szerepeltek, amit érdekes mosollyal küszködés kísért az arcon nekem szegezte azt a felesleges kérdést, hogy ő tulajdonképpen mit is tart a kezében.

Gondolkodás nélkül -sajnos- azonnal jött a megszeppent felelet részemről, hogy „bevásárló lista” az általában mindig kedves kinézetű pedagógusi arc sajátos fintort vett fel majd határozott léptekkel előre sétált a kukába vágta a képletekkel telefirkantott lapot és kijelentette az osztálynak, hogy egy bevásárló lista volt semmi több és hogy természetesen nekem eszembe se jutott puskázni és neki se, hogy engem csaláson kap. A B-s fiúk arcát nem láttam, de biztosra veszem, hogy ha kicsengetést követően a tanárő nem nyit ajtót és áll a kilincsel a kezében a szemetes elé, hogy kiengedje a diákokat ezek biztosan kiszedték volna belőle az „irományomat”.

De mivel így történt csak oda sziszegtek nekem valamit eléggé erősen megkérdőjelezve a „bevásárló lista” valószínűségét majd elsőként viharzottak ki a teremből.

Én még pakolni se kezdtem amikor ők már messze eltűntek a folyosón csak üveges szemekkel meredtem a magam előtt heverő dolgozatra, amikor körülnéztem a tanárő már nem volt sehoh, gépiesen letettem a dolgozatom az asztalára a többi mellé.

Leginkább haragot éreztem a matektanár iránt úgy éreztem, hogy nem fogadta el a játékszabályokat, ami a puskázásra vonatkozik és ő maga is közölte az óra elején., nem tudom neki ezzel mi volt a szándéka, hogy neki ez miért volt jó, mintha a végén ő is elhitette volna magával, amit mondott, mintha mindenki más tudta volna, hogy mi történt csak ő nem.

Nem volt hajlandó tudomást venni arról, amit tettem és ezzel akarattal vagy akaratlanul, de mérhetetlen nagy büntetést szabott ki rám.

Hibáztatni akartam őt, azt akartam, hogy elmondhassam róla mennyire kegyetlen, de nem volt az. Úgy érzem, hogy az élet most először adott egy olyan helyzetet, ahol nincs kit hibáztatni és rákényszerít, hogy elfogadd nem vagy feddhetetlen és ezt nem mások fogják neked mondani, hanem te magad veszed tudomásul.

Nem bántottam senkit, de úgy éreztem ezer meg ezer bűn szárad a lelkemen mert hazudtam és annak következménye a legrosszabb volt, amit el tudtam képzelni.

A következmény nélküliség.

Az ebédlőben ücsörögve a többiek zajos társasága mellett is azon törtem magam, hogy ez büntetés volt-e, vagy csak szívesség.

Azóta eltelt némi idő, a matekot még mindig nem szeretem nem is feltétlenül mindig értem. A matekórák alatt most is sokszor eszembe jut amikor képtelen voltam ránézni a kijavított 4-es dolgozatomra.

Év végén, bár nem lett fényes a bizonyítványom, de matematikából 5-ös lettem, a szüleimmel pedig megbeszéltük, hogy jövőévtől kezdve nem fogok magán matektanárhoz járni.

Azóta se puskáztam.

A zörgő és kattogó ósdi busz mocskos ablakából ahol negyedórával korábban helyet foglaltam nagyszerű „panoráma” nyílt a kisvárosra morcosan álldogáló épületeire

A busz nyüzsgött az emberektől és a reggel kiürült szinte már kihalt város most így négy óra tájt ismét életre kelt. Embereket lehetett látni az utcán, akik reggelente velem együtt bevonulnak a főváros adta lehetőségek sűrű forgatagába, mint munka, mint pedig tanulás terén egyaránt.

Szerencsére sikerült elfoglalnom nem sokkal a felszállásom után egy teljesen szabad ülőhelyet.

A nagy tömegben, ahol mindenki csak túl akarja harsogni a másikat- érdekes beszédfoszlányokat lehet elkapni, melyek jobbára nem túl magas röptűek, szofisztikáltak vagy logikusak, de kétségkívül érdekesebbek, mint a százszor látott alapvetően is unalmas táj.

A kialvatlanságtól vibráló szemem becsuktam egy pillanatra, hogy pihentessem és közben belekezdtem magamban a szokványos „bolhából elefántot” monológomba, hogy hazaérek majd lezuhanyzok aztán eszek de utána rögtön neki kell látnom a verstanulásnak amit feladtak a színtanodában a következő vasárnapra és lehet, hogy még csak hétfő van de mi lesz akkor ha holnap bejelenti az irodalomtanár, hogy pénteken dolgozat én pedig nem kaphatok négyest irodalomból mert akkor nem lennék dicséretes nekem pedig dicséretesnek kell lennem meg különben is ott a szépirodalmi könyvlistám amivel nem állok túl jól ezen a héten meg egy elég vaskos kötetet terveztem végigolvasni tehát ha lehetséges azt is elkezdném mert engem fel kell, hogy vegyenek az egyetemre mert ha nem vesznek fel akkor nem tudom mit fogok kezdeni egy évig az életemmel és a felvételiig már csak két év van hátra semmivel sem több.

Kinyitottam a szemem és kibámultam az ablakon a busz pedig lassítani kezdett majd teljesen megállt a kisvárosi méltán hírhedt intézmény kapuja előtt kijelölt buszmegállóban.

Ismertem a romos épületet szerencsémre csak kívülről.

Ez a városka két középiskolájának egyike.

Mikor ez a hely város lett lakosságban csak községnek felelt meg és azért lehetett mégis város mert két érettségit kínáló létesítményt is üzemeltetett.

Sosem jártam egyikbe sem, csak az általános iskolát végeztem itt, lokálisan, de utána gimnáziumba már a fővárosba jártam be, nem véletlenül.

A szüleim sokat fenyegettek, hogy ha nem tanulok akkor valamelyikbe fognak csak felvenni a kettő közül és az nekem, törékeny művészlelkületű gyerekeknek nem lesz majd igazán kellemes és ezt én is tudtam hisz minden reggel láttam még az általános iskola felé menet, hogy milyen alakok is járnak ezekre a helyekre mert az oda-vissza úton volt szerencsém megnézni mind a kettő épület előtt ácsorgókat.

Az általános iskolai osztályom nagy része a két intézmény valamelyikében kötött ki.

Az a személy is, aki pár marcona alakkal együtt most lépett fel a buszra majd megálltak az ülőhelyem előtt így csak egy plexi választott el tőlük.

Nem ritka jelenség volt, hogy láttam a régi osztálytársaim a buszon, de ők vagy nem ismertek fel, vagy annyira voltak rám kíváncsiak, mint én rájuk, ezért soha nem beszéltem semelyikükkel sem.

De a most tőlem 1-2 méterre túsarkúban álló agyonpingált télen is hiányosan öltözködő vakolatnyi vastagságú sminkkel felkent 4 évvel ezelőtti -akkor még természetes

szépségnek mondható- és akkoriban még hőn áhított „múzsám” személyével végkép nem akartam összefutni soha, soha többé.

Úgy tűnt nem ismer fel, de ha fel is ismert volna akkor se tehettem volna semmit így a legjobb ötletnek az látszott, ha színészi tudásom egészét bevetve megpróbálom felvenni a legjobb álcát, ami a leginkább eltüntet: a közönyt, ez azt sugallja mintha csak fizikálisan lenne ott az illető.

Ültem megmerevedett izmokkal néztem ki az ablakon mintha lenne ott bármi érdekes, de igazából annyira felzaklatott a lány jelenléte, hogy már látni se láttam semmit.

Még egyszer végig jártam fejben azt a horribilis passió utat, amit lehet az eddigi szerelmi életemnek is nevezni.

Sírtam, betegeskedtem, nem éreztem jól magam a bőrömben, nem is szerettem magam, eljött akkor számomra a világvége, az armageddon, úgy gondoltam a nap is csak azért süt, hogy ártsen a szilánkosra tört lelkekre és volt olyan, nem egyszer, hogy lefekvés előtt azért imádkoztam Istenhez, hogy másnap már ne kelljen felkelnem.

Fiatal voltam, de tudtam mi a szerelem csak azt nem értettem meg, hogy ez egy lélektani háború és nem olyan színes szagos, mint amilyennek tűnik.

Azt mondtam neki, hogy szeretem és bár nem kaptam választ én azt egyértelműnek gondoltam visszautasítást nem ismerve.

Minden reggel üzenetet írtam neki, hogy jó reggelt kívánjak és minden este üzenetet írtam neki, hogy jó estét kívánjak.

Minden nap hazakísértem hiába volt ez egy negyven perces kerülő, ami közben két dombon is fel kellett kaptatni.

És nem tudott zavarni, hogy nem örül a jelenlétemnek, hogy kompromittálónak találja azt, ami nekem az élet értelmét testesítette meg de nem szólt, túrt.

Egy pillanatra felocsúdtam a hangos vinnyogásra melyet a busz ajtók adtak ki jelezve szándékukat a becsukásra majd kirázott a hideg és a fejemben folytatódott a keserű „nosztalgizás”, ami elérte tetőpontját.

Hárman mentünk az utcán, én, ő és a barátnője.

A két lány előttem haladt és hiába próbáltam felzárkózni melléjük mindig egyre gyorsabban haladtak.

Abból a pár szófoszlányból kivettem, hogy rólam diskurálhatnak és egy-egy viháncolásból és hangos felnevetésből azt is, hogy a társalgás során a nevem nagy valószínűséggel nem a legjobb színben van feltüntetve.

Megpróbáltam még gyorsabban haladni szinte már futólépésben szeltem az utcát amikor ők ketten lekanyarodtak egy másik utcába, én pedig mint a hűséges kutya úgy követtem őket, nem törődve azzal a nyilvánvaló ténnyel, hogy azért indultak el egy kerülő úton, hogy lerázzanak.

Pár újabb lesétált háztömb után a lányok kifáradva lassítani kezdtek, de ugyanúgy folytatták a kuncogást és nevetgélést.

Most, hogy lassabban haladtak utolértem őket és mikor konstatálták, hogy ugyanúgy a nyomukban járok dühösen megfordultak mind a ketten és úgy döntöttek jobb ötlet híján, hogy beavatnak az eddig beszélgetésükbe:

Kicsúfoltak, megbántottak, megaláztak, kinevettek és csak nevettek és nevettek rajtam, rajtam, aki ezt nem érdemelte ki.

Majd újra önfeledt trécselésbe kezdve hagytak magamra, aki csak állt és minden erejét arra összpontosította, hogy ne kezdjen el hangosan sírni.

Fájt a torkom az erőlködéstől úgy ziháltam mintha futottam volna a szememből pedig záporoztak a könnyek az ismeretlen utca járdájának kövére.

A lányt okoltam, az ő barátnőjét, aki mindent tönkretett, akinek meg kéne halnia és aztán a pokol izzó tüzén kéne elégnie mert nem érdemel mást, semmi mást azzal az idegesítő hangos vércse visongásával együtt, amit ő nevetésnek hív.

Ő az oka az egésznek ő, aki velem együtt felvételt nyert még hatodikba ugyanabba gimnáziumba, ő, aki még mindig az osztálytársam, aki még most is olyan „ocsortányosan” visszataszító módon képes nevetni akár a semmin is.

De akkor és ott a kedves napsütötte utca közepén legyökerezett lábbal állva még nem tudtam, hogy a sors nem szabadít meg tőle még jó ideig.

Nem emlékszem rá, hogy jutottam haza, hogy mit csináltam, hogy mit nem csináltam, de azt tudom, hogy nem esett jól, mert nem volt jogos hisz én nem csináltam semmi rosszat. Megbüntettek és aztán már én vontam kétségbe a létezésem miéért.

Hosszú-hosszú ideig csak szemléltem az akkor összedőlt világom romjait.

Hirtelen a torz női hang bement a következő állomásnak a végállomást, reflexből egy pillanatra elfelejtve a helyzetet ránéztem a nagy digitális órára, ami a busz elején volt és mikor észbe kaptam megkönnyebbülve láttam, hogy a női alak most nekem hátat fordítva egy testes nem éppen szimpatikusnak tűnő ember cipőjét rugdossa, aki szintén a lánnyal együtt szállt fel így valószínűleg ismerhetik egymást.

A körülöttük álló csapat hangosan nevetett a komikus jeleneten.

Talán csak kedvtelésből rugdosta a másikat, talán oka is volt rá, ezt nem tudtam kivenni.

A nagy darab figura amikor körbenézvén rájött, hogy osztálytársai rajta derülnek hirtelen megfogta két marokkal a lány igényesen kifésült haját majd egy óriásit rántott rajta.

A test sikítva esett a rántás erejétől a padlóra.

A fekete vastag műkörmök hangos koppanással jelezték, hogy padlót értek majd a többi testrészt is puffant a busz alján szépen egymást követve.

A hangos nevetésem -melyet nem tudtam és talán nem is akartam visszatartani- belevesztett a többi fiú kitörő hahotájába.

Olyan jóleset gyűlölni azt a boszorkányt, aki szitkozódva tápázkodik fel jelenleg, mint amennyire jól esett ennek előtte pár évvel szeretni őt.

Úgy éreztem átok tört meg rajtam és ismét szabad ember vagyok, akit nem béklyóz meg innentől a múltja s mint mesékben szokás úgy itt is a gonosz elnyerte méltó büntetésért tettéért. Nem azért, mert nem szeretett, hanem mert nevetségessé tett úgy, mint most saját magát. A busz motorja leállt a nyitott ajtókon keresztül a végállomáson szállók elkezdtek elhagyni egymás után sorban a járművet.

Megvártam míg a bagázs távozik majd utána én is nekiindultam a hazafele vezető útnak még egyszer elmenve a kis tömörülés előtt, ahol még mindig folyt a csipkelődés.

Felérvén a házam elé kiforrott a látottak egyértelmű tanulsága:

Isten a legeslegnagyobb rendező, pont van a mondat végén.

***10 évvel később**

Egy szegényes bútorzatú szobácskában egy ember görnyed egy asztal fölött, lapokat vizslat és néha át firkál vagy kiemel ezt-azt a papírokon lévő szövegből.

A helyiségben fellelhető ablakok közül csak az egyiken nincs összehúzva a függöny, az ablakon verőfényes napsütés árad be, ami erős fénnel világítja meg a vele szemben elhelyezkedő ajtót, amin most hirtelen kopogtatnak...

RENDEZŐ

(szenvtelenül)

Csak nem a 13 órás?

ÉN

(próbálja leplezni a zihálását)

De és elnézést csak tudja...

RENDEZŐ

(közbevágva még mindig apatikusan)

Kérem, legalább tovább ne rabolja az időmet már így is eléggé megvárakoztatott rátérhetnénk a lényegre?

ÉN

(kissé szégyenkezve)

Persze, hogyne.

RENDEZŐ

(hirtelen felcsattanva)

Hát akkor mit ácsorog még ott foglaljon helyet!

ÉN

(riadtan, helyet foglal)

RENDEZŐ

(egy lap mögül beszélve, amin lázasan keres valamit)

No, már csak azt mondja meg, hogy pontosan melyik szerepre is jött mert itt nem találok felírva, de azért remélem, hogy ez a kis belépője után nem fogja a képembe mondani, hogy...

ÉN

(közbevágva)

...A főszerepre, legfőképpen, meg igazából az összes többire is.

(kissé önsajnálattóan)

Sajnos nem áll még nagyon módomban válogatni a munkák között.

RENDEZŐ

(enyhe gúnnyal)

Nos, értem.

Mindjárt meglátjuk itt mire tudjuk majd alkalmazni.

(feltartja a még mindig kezében tartott papírt az ablakon besütő fény miatt pedig kissé áttetszővé válik a lap így kivehető, hogy valami önéletrajz féleség lehet, átfutja még egyszer majd hirtelen összegyűri és az asztal mellett álló szemetesbe vágja)

Elsősorban kérdezni fogok egy s mást és ha a válaszait kielégítőnek találtam át is evezhetünk a színészi képességei elbírálására.

ÉN

(rosszul leplezett izgalommal)

Ahogy magának jól esik, szívesen felelek bármínemű kérdésre, de kérem.

(közelebb inti majd bizalmasan suttogva)

Ez az első nagyobb volumenű projekt, ahol esélyt is látok akár a főszerepre is.

RENDEZŐ

(enyhén megrökönyödve a közvetlenségtől)

Kétségtelen, hogy külsőre sok egyezést mutat az általunk elképzelt karakterrel de...

ÉN

(fellelkesülten közbevágva)

...na látja!

RENDEZŐ

(ismét felcsattanva)

Kérem!

ÉN

(leplezetlen örömmel)

Csak egy kicsit megkönnyebbültem, hogy maga is esélyesnek lát a...

RENDEZŐ

(közbevágva, némi indulattal)

...tehát mint említeni szándékoztam volna, mielőtt bármibe is belelovalná magát meséljen egy kicsit magáról de mielőtt elkezdené nekem ecsetelni az életét Ádámtól és Évától leszögezném, hogy engem elsősorban inkább az inspirációja érdekelne a szakmával kapcsolatban a többiektől meg szíveskedjen megkímélni, ha lehet.

ÉN

Hát, végül is, ez egy érdekes sztori.
Ugyanis nem emlékszem.

RENDEZŐ

(kérdőn)

Mármint az inspirációjára?

ÉN

(magabiztosan)

Arra.

(Elmélázva)

Tudja, én úgy körülbelül 10 éves korom óta tudom, hogy ezt a munkát választva mesterségemül tervezem leélni életem hátralevő részét.

(Csodálkozva)

Ez érdekes, akkoriban még nem tudtam miért most pedig, már nem tudom miért választottam ezt a hivatást.

(ijedten)

Ezt olyan fontos volna tudnom?

RENDEZŐ

(a kérdéstől eléggé megzavarodottan)

Ártani nem ártana.

(komolyabb hangnemben)

Na de inkább én kérdezek mert ezekkel a rébuszokkal, amelyet maga válasznak titulál nem leszünk előrébb.

ÉN

Milyen rébuszokról...?

RENDEZŐ

(figyelmen kívül hagyva)

Van magának diplomája?

ÉN

(meghökkenve)

Talán elfelejtettem feltüntetni az
önéletrajzban?

RENDEZŐ

(a kukára sandít majd zavartan)

Nem, csak ellenőrzöm, hogy a leírt adatok
helyesek-e

ÉN

(egy pár pillanatig tanakodva)

De bocsánat csak ha írásban hazudtam
akkor szóban...

RENDEZŐ

(ismét figyelmen kívül hagyva)

...viszont, ha van akkor hol és mi?

ÉN

(büszkén kihúzva magát)

Nem rég végeztem a Színház és
Filmművészeti Egyetem prózai színművész
szakán.

RENDEZŐ

(kendőzetlen döbbentséggel)

Maga?

ÉN

(sértődötten felcsattan)

Na ide figyeljen, igen késtem és azt is tudom,
hogy nem egy teljesen zöldfülű szemtelen
ifjonc tűnik a legjobb választásnak.

De képzelje, én sosem kaptam esélyt, érte
sosem.

Amikor már fiatalon gyerekszínész akartam
lenni megkaptam, hogy még túl fiatal vagyok
ehhez és egyébként se volt senki se a
családban se bármiféle szélesebb
társaságban, aki segíthetett volna egyetlen
producer filmes vagy akár egy darab
magafajta zsémbes, lenéző és ítélkező
rendező sem akadt sehol a környezetemben.

De én nem törődtem bele ezekbe a körülményekbe, hanem készültem, mert tudtam, hogy magamtól is meg tudom csinálni.

Idősebb lettem, nem sokkal, de eltelt annyi idő, hogy képes legyek komolyan venni.

Komolyan venni?

Talán túlságosan is.

Elmentem egy színjátszó szakkörbe.

Zavart, hogy heti egyszer van, nekem többre lett volna szükségem.

De tudja mi zavart még jobban?

Nem, nem tudja.

Halvány lila gőze sincs róla.

Az zavart, hogy rajtam kívül senki se vette komolyan, a többiek nem dolgozni jártak oda, hanem hogy jól érezzék magukat.

A 3. ott töltött évem végén búcsút intettem nekik.

Már valóban idősebb voltam és egyszerűen undorodtam azoktól az emberektől, akik még akkor sem tudták mit akarnak kezdeni magukkal az életük folyamán, el sem tudtam képzelni, hogy hogy lehet úgy ébredni, hogy nincs célod a mával a holnapért.

Jött egy félév azt mondanám, hogy nem csináltam semmit, de hazudnék.

Igaz még. mindig szerep nélkül tengődtem és már a szakkörre se jártam ugye de olvastam.

Érti?

Napról, napra, hétről, hétre.

Már már a könyvtáros kért meg, hogy világosítsam őt fel néhány szépirodalmi művel kapcsolatban.

Bejártam az összes irodalom fakultációra, és nem azért, hogy dicséretet kapjak irodalomból amiért minden dolgozatom gyakorta hibátlan.

Nem.

Hanem ha majd felvirrad a felvételi napja az általános műveltségemmel kitűnjek a sokaságból.

De ha 8 óránál többet aludtam szinte a büntudat érzése kerülgetett.

Sok helyen megfordultam, de végre találtam egy olyan színtanodát, ami megfelelt az elvárásaimnak.

Igaz az út 2-2 óra volt, de az ilyen holmi kellemetlenségek nem tudtak zavarni.

Mindent meg akartam, sőt meg kellett tanulnom én akartam az lenni, akit nem fognak meghúzni és elsőre bekerül a Színmű. -re.

Hétről hétre tanultam verset, musicalt, monológot, hogy bekerüljek mert úgy gondoltam egy ilyesféle diplomával már egyenes út vezet egy biztos talapzatú színészi karrierhez.

Azt hittem mindent gondosan elrendeztem.

De nem.

Tévedtem.

A Jóisten mindent úgy csinált, mint szerettem volna, minden sikerült.

Eddig.

És most, amikor végre behajthatnám fárasztó munkám gyümölcsét képes volt megviccelni egy rossz időt mutató órával és egy olyan rendezővel, akinek az elmúlt ideje mióta a teremben vagyok rögeszméjévé vált, hogy minél inkább éreztesse velem unszimpatíáját irányomban és ezzel keresztbetegyen mindennel, amivel csak hatalmában áll.

De hiába, érte nem tört meg az idő tehát egy magafajta végképp soha nem fogja kedvemet szegni a munkám iránt utasítson is el bármilyen gorombán.

(könnyeivel küszködve)

Most pedig pardon a fölös zavarásért.

(felállni készül)

RENDEZŐ

(a nap úgy süt rá pont az arcára, hogy teljesen beárnyékolja azt, a hangjában nincs kivehető érzelem)

Várjon, mielőtt távozik, a producer külön kérte, hogy egy kérdést tegyünk fel az összes jelentkezőnek.

ÉN

(szipogva, de dacosan)

Mégpedig?

RENDEZŐ

(továbbra is érzelemmentesen)
Hol képzeled el magát tíz év múlva?

ÉN

(feláll és kifelé fordul a teremből)

Ne fáraszson elég nehéz volt visszaidézni mennyit kellett szenvednem az előző tíz évemben is, hogy minden megvalósuljon, amit akartam.

(az ajtókilincset fogva csak a maga orra alatt dörmögi halkán, hogy más ne hallja)

Meg amúgy is fogalmam sincs, inkább nem stresszelek végig újabb 10 évet.

(kimegy)

RENDEZŐ

(miután hallotta az ajtó csukódását kikap egy lapot a kukából és elkezd olvasgatni)